

HOTĂRĂREA CURȚII (Camera a doua)

27 septembrie 2007*

În cauza C-351/04,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Regatul Unit), prin Decizia din 22 iulie 2004, primită la Curte la 16 august 2004, în procedura

Ikea Wholesale Ltd

împotriva

Commissioners of Customs & Excise,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul C. W. A. Timmermans, președinte de cameră, domnul P. Kūris, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii J. Makarczyk și G. Arestis (raportor), judecători,

* Limba de procedură: engleza.

avocat general: domnul P. Léger,
grefier: doamna K. Sztranc-Sławiczek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 27 octombrie 2005,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Ikea Wholesale Ltd, de B. Servais și Y. Melin, avocats;

- pentru guvernul Regatului Unit, de domnul M. Bethell, în calitate de agent, asistat de domnul R. Thompson, QC;

- pentru Consiliul Uniunii Europene, de domnul J.-P. Hix, în calitate de agent, asistat de G. Berrisch, Rechtsanwalt;

- pentru Comisia Comunităților Europene, de doamnele E. Righini și K. Talaber-Ricz, precum și de domnul C. Brown, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 6 aprilie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește, pe de o parte, validitatea Regulamentului (CE) nr. 2398/97 al Consiliului din 28 noiembrie 1997 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan (JO L 332, p. 1) și, pe de altă parte, compatibilitatea cu dreptul comunitar a Regulamentului (CE) nr. 1644/2001 al Consiliului din 7 august 2001 de modificare a Regulamentului nr. 2398/97 și de suspendare a aplicării acestuia în ceea ce privește importurile originare din India (JO L 219, p. 1), a Regulamentului (CE) nr. 160/2002 al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de modificare a Regulamentului nr. 2398/97 și de finalizare a procedurii referitoare la importurile originare din Pakistan (JO L 26, p. 1), precum și a Regulamentului (CE) nr. 696/2002 al Consiliului din 22 aprilie 2002 de menținere a taxei antidumping definitive instituite la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din India prin Regulamentul nr. 2398/97, modificat și suspendat prin Regulamentul nr. 1644/2001 (JO L 109, p. 3) (denumite în continuare, împreună, „regulamentele subsecvente”).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu care și-a avut originea în refuzul Commissioners of Customs & Excise (denumiți în continuare „Commissioners”) de a rambursa taxele antidumping achitate de Ikea Wholesale Ltd (denumită în continuare „Ikea”) la momentul importurilor de lenjerie de pat din bumbac originare din Pakistan și India.

Cadrul juridic

- 3 Dispozițiile care reglementează aplicarea măsurilor antidumping de către Comunitatea Europeană sunt conținute în Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din

22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223, denumit în continuare „regulamentul de bază”).

- 4 Articolul 1 alineatul (1) din regulamentul de bază precizează că orice produs care face obiectul unui dumping poate fi supus unei taxe antidumping în cazul în care punerea sa în liberă circulație în cadrul Comunității cauzează un prejudiciu.

- 5 Articolul 2 alineatele (6) și (11) din regulamentul de bază prevede:

„(6) Sumele corespunzătoare costurilor de vânzare, cheltuielilor administrative și altor costuri generale, precum și profitului se stabilesc de către exportatorul sau producătorul care face obiectul anchetei în funcție de date reale privind producția și vânzările produsului similar în cadrul operațiunilor comerciale normale. Atunci când aceste sume nu pot fi stabilite în acest mod, pot fi determinate pe baza:

- (a) mediei ponderate a sumelor reale privind producția și vânzările produsului similar pe piața internă a țării de origine, sume stabilite pentru ceilalți exportatori sau producători care fac obiectul anchetei;

[...]

(11) Sub rezerva dispozițiilor pertinente care reglementează compararea echitabilă, existența marjelor de dumping în cursul perioadei de anchetă se stabilește în mod

normal pe baza unei comparații între o valoare normală medie ponderată cu media ponderată a prețurilor tuturor exporturilor către Comunitate sau pe baza unei comparații între valorile normale individuale și prețurile de export individuale către Comunitate, tranzacție cu tranzacție [(denumită în continuare «metoda simetrică»)]. Cu toate acestea, o valoare normală stabilită pe baza unei medii ponderate poate fi comparată cu prețurile tuturor exporturilor individuale către Comunitate în cazul în care configurația de export diferă semnificativ între diferiții cumpărători, diferitele regiuni sau perioade și în cazul în care metodele specificate în prima teză a prezentului alineat nu permit reflectarea amplitudinii reale a dumpingului practicat [(denumită în continuare «metoda asimetrică»)]. Prezentul alineat nu exclude recursul la eșantionare în conformitate cu articolul 17.”

6 Articolul 3 alineatul (5) din acest regulament prevede:

„Examinarea efectului importurilor care fac obiectul unui dumping asupra industriei comunitare respective implică o evaluare a tuturor factorilor și indicilor economici relevanți care influențează situația acestei industrie, inclusiv faptul că o industrie nu a surmontat în totalitate efectele practicilor de dumping sau de subvenționare din trecut, importanța marjei de dumping efective, diminuarea efectivă și potențială a vânzărilor, a profiturilor, a producției, a segmentului de piață, a productivității, a randamentului investițiilor sau a utilizării capacităților; factorii care influențează prețurile în Comunitate, efectele negative efective și potențiale asupra fluxului numerarului, asupra stocurilor, asupra ocupării forței de muncă, asupra salariilor, asupra creșterii economice, asupra capacității de a mobiliza capitaluri sau investiții. Această listă nu este exhaustivă și unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.”

7 Legislația comunitară de bază în domeniul vamal este constituită de Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58). Dispozițiile acestui regulament aplicabile prezentei proceduri sunt cele prevăzute la articolele 236 și 239.

- 8 Regulamentul (CE) nr. 1515/2001 al Consiliului din 23 iulie 2001 privind măsurile pe care Comunitatea le poate lua ca urmare a unui raport adoptat de Organul de soluționare a litigiilor al OMC privind măsurile antidumping sau antisubvenții (JO L 201, p. 10, Ediție specială, 11/vol. 24, p. 112) prevede în considerentul (6):

„Recurgerea la înțelegere nu este supusă unor anumite termene. Recomandările formulate în rapoartele adoptate de [Organul de soluționare a litigiilor (denumit în continuare «OSL»)] produc efecte numai pentru viitor. Prin urmare, trebuie menționat faptul că o măsură luată în temeiul prezentului regulament produce efecte de la data intrării în vigoare, cu excepția cazului în care se prevede altfel și că aceasta nu poate fi, astfel, invocată pentru a obține rambursarea drepturilor percepute înaintea acestei date.”

- 9 Articolul 1 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„(1) Atunci când OSL adoptă un raport privind o măsură luată de către Comunitate în conformitate cu regulamentul [de bază], cu Regulamentul (CE) nr. 2026/97 [al Consiliului din 6 octombrie 1997 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 288, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 15, p. 180)] sau cu prezentul regulament («măsură contestată»), Consiliul, hotărând cu majoritate simplă la propunerea Comisiei, după consultarea comitetului consultativ instituit în temeiul articolului 15 din regulamentul [de bază] sau al articolului 25 din Regulamentul (CE) nr. 2026/97 («comitet consultativ»), poate lua una sau mai multe dintre următoarele măsuri, după caz:

(a) să abroge sau să modifice măsura contestată sau

(b) să adopte orice altă măsură specială considerată corespunzătoare în acest caz.”

10 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1515/2001:

„În cazul în care consideră oportun, Consiliul poate, de asemenea, să ia una dintre măsurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1), pentru a ține seama de interpretările juridice formulate într-un raport adoptat de OSL în ceea ce privește o măsură care nu a fost contestată.”

11 Articolul 3 din regulamentul menționat are următorul cuprins:

„Măsurile adoptate în conformitate cu prezentul regulament produc efecte de la data intrării în vigoare și nu pot fi invocate pentru obținerea rambursării drepturilor percepute înainte de această dată, cu excepția cazului în care se prevede altfel.”

12 Regulamentul (CE) nr. 1069/97 al Comisiei din 12 iunie 1997 a instituit o taxă antidumping provizorie la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan (JO L 156, p. 11, denumit în continuare „regulamentul provizoriu”). Prin Regulamentul nr. 2398/97, Consiliul a instituit o taxă antidumping definitivă la aceste importuri.

13 Având în vedere recomandările OSL referitoare la importurile respective și dispozițiile Regulamentului nr. 1515/2001, Consiliul a adoptat, la 7 august 2001, Regulamentul nr. 1644/2001. La 28 ianuarie și la 22 aprilie 2002, acesta a adoptat Regulamentele nr. 160/2002 și, respectiv, nr. 696/2002. Niciunul dintre aceste trei regulamente nu prevede rambursarea sumelor achitate deja în aplicarea Regulamentului nr. 2398/97.

- 14 Acordul privind aplicarea articolului VI al Acordului general pentru tarife și comerț 1994 (JO 1994, L 336, p. 103, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 112, denumit în continuare „Acordul antidumping”) este inclus în anexa 1 A la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), semnat la Marrakech la 15 aprilie 1994 și aprobat prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 3). Anexa 2 la Acordul de instituire a OMC conține înțelegerea privind regulile și procedurile de soluționare a litigiilor. Conform acestei înțelegeri, s-a instituit un organ de soluționare a litigiilor.

- 15 Articolul 3 alineatul (2) din înțelegerea menționată prevede:

„[...] Membrii recunosc că [sistemul OMC de soluționare a litigiilor] servește la păstrarea drepturilor și a obligațiilor membrilor în conformitate cu acordurile vizate și la clarificarea dispozițiilor existente ale acestor acorduri în conformitate cu regulile cutumiare de interpretare a dreptului internațional public. Recomandările și hotărârile OSL nu pot să sporească sau să diminueze drepturile și obligațiile prevăzute în acordurile vizate.”

Procedura în fața OSL

- 16 În Raportul din 30 octombrie 2000, un grup special de soluționare a litigiilor (denumit în continuare „grupul special”) a considerat că, în ceea ce privește metoda utilizată în cadrul investigațiilor care au condus la adoptarea Regulamentului nr. 2398/97, Comunitățile Europene au acționat într-un mod incompatibil cu obligațiile acestora care rezultă din articolele 2.4.2, 3.4 și 15 din Acordul antidumping.

- 17 Comunitatea a introdus apel împotriva anumitor concluzii ale grupului special. Organul de apel instituit în cadrul OMC (denumit în continuare „organul de apel”), a confirmat în Raportul din 1 martie 2001 că metoda „reducerii la zero” aplicată de Comunitate era incompatibilă cu articolul 2.4.2 din Acordul antidumping și că, atunci când a calculat, în cadrul anchetei antidumping, sumele aferente costurilor de administrare, comercializare sau costurilor cu caracter general, precum și profitului, Comunitatea a acționat în mod incompatibil cu articolul 2.2.2 punctul (ii) din Acordul antidumping. În lumina acestor constatări, organul respectiv a recomandat OSL să solicite Comunității adoptarea măsurilor necesare în vederea asigurării compatibilității Regulamentului nr. 2398/97 cu obligațiile care îi revin acesteia în temeiul Acordului antidumping.
- 18 La 12 martie 2001, OSL a adoptat raportul organului de apel și pe cel al grupului special, astfel cum a fost modificat prin raportul organului menționat.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

- 19 Ikea desfășoară în Regatul Unit o activitate de producător și distribuitor de echipamente de uz casnic.
- 20 Prin scrisoarea din 10 iunie 2002, această societate a solicitat Commissioners rambursarea taxelor antidumping achitate la momentul importurilor de lenjerie de pat din bumbac originare din Pakistan și India, în aplicarea Regulamentului nr. 2398/97. Aceasta a solicitat rambursarea sumei de 230 301,74 GBP corespunzătoare taxelor percepute la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Pakistan în perioada cuprinsă între luna martie 2000 și 29 ianuarie 2002 și a sumei de 69 902,29 GBP corespunzătoare unei părți a taxelor percepute la importurile de produse de aceeași natură originare din India în perioada cuprinsă între luna martie 2000 și 8 august 2001. Această cerere a fost întemeiată pe articolele 236 și 239 din Regulamentul nr. 2913/92.

- 21 Ikea a invocat caracterul nelegal al calculului sumei reprezentând taxele antidumping efectuat în temeiul Regulamentului nr. 2398/97, precum și nelegalitatea acestui regulament. Aceasta s-a întemeiat în special pe rapoartele, constatările și concluziile aprobate de către OSL la 1 martie 2001. Prin scrisoarea din 26 iunie 2002, Commissioners au respins cererea de rambursare formulată de Ikea.
- 22 În urma solicitării formulate de către Ikea, care viza reexaminarea administrativă formală a deciziei de refuz luate de către Commissioners, agentul examiner a menținut această decizie prin scrisoarea din 27 noiembrie 2002.
- 23 Prin urmare, Ikea a introdus la VAT and Duties Tribunal of London o acțiune împotriva deciziei luate în cadrul reexaminării deciziei Commissioners. La 8 septembrie 2003, VAT and Duties Tribunal of London a respins acțiunea introdusă de Ikea și a considerat că aceasta ar fi avut posibilitatea să conteste legalitatea Regulamentului nr. 2398/97 în temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE, însă nu procedase astfel în termenul prevăzut. În consecință, VAT and Duties Tribunal of London a apreciat că, prin contestarea Regulamentelor nr. 2398/97, nr. 1644/2001 și nr. 160/2002 în cadrul unei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare, Ikea nu putea evita prescripția prevăzută.
- 24 La 31 octombrie 2003, Ikea a declarat apel împotriva acestei decizii la High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, în temeiul articolelor 14 și 15 din Legea bugetului pe anul 1994 (Finance Act 1994). În susținerea apelului, Ikea afirmă în esență că, pe de o parte, VAT and Duties Tribunal a săvârșit o eroare atunci când a considerat că Regulamentele nr. 2398/97, nr. 1644/2001 și nr. 160/2002 o vizează direct și individual și că, pe de altă parte, aceste regulamente sunt în tot sau în parte nelegale. La 17 februarie 2004, societății Ikea i s-a permis să își modifice concluziile formulate în apel, astfel încât să îl extindă și cu privire la Regulamentul nr. 696/2002.

25 După ce a considerat că Ikea nu avea calitate pentru a formula o acțiune, în temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE, împotriva Regulamentului nr. 2398/97 și după anularea deciziei pronunțate de VAT and Duties Tribunal, High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Trebuie să se considere, în lumina concluziilor grupului special al [OSL] din Raportul din 30 octombrie 2000, punctul 7.2 literele (g) și (h), WT/DS1412/R, și ale organului de apel [...] din Decizia din 1 martie 2002, punctele 86 și 87, WT/DS1141/AB/R, că Regulamentul [...] nr. 2398/97 [...] este în tot sau în parte incompatibil cu dreptul comunitar întrucât:

- a aplicat o metodă greșită pentru a calcula suma reprezentând costurile de vânzare, cheltuielile administrative și alte costuri generale, precum și profitul, contrară articolului 2 alineatul (6) litera (a) din regulamentul [de bază], astfel cum a fost modificat, și articolului 2.2.2 punctul (ii) din Acordul antidumping;

- a aplicat o metodă greșită, recurgând la practica «reducerii la zero», pentru a stabili existența marjelor de dumping, comparând valoarea normală cu prețul de export, în mod contrar articolului 2 alineatul (11) din regulamentul [de bază] și articolului 2.4.2 din Acordul antidumping și/sau

- nu a evaluat toți factorii relevanți cauzatori de prejudiciu care influențează situația industriei comunitare și a săvârșit o eroare bazându-se pe factori referitori la societăți care nu aparțineau industriei comunitare pentru a stabili prejudiciul, cu încălcarea articolului 3 alineatul (5) din regulamentul [de bază] și a articolului 3.4 din Acordul antidumping?

2) Unul sau toate regulamentele [...]:

— [...] nr. 1644/2001 [...],

— [...] nr. 160/2002 [...] și/sau

— [...] nr. 696/2002 [...]

[sunt] incompatibil[e] cu dreptul comunitar – inclusiv cu articolul 1, cu articolul 7 alineatul (1) și cu articolul 9 alineatul (4) din regulamentul [de bază], interpretate în lumina articolelor 1, 7.1 și 9 din Acordul antidumping –, în măsura în care acestea au fost adoptate pe baza unei reevaluări a informațiilor reunite în perioada de anchetă inițială, reevaluare din care a rezultat fie că nu existase vreun dumping, fie că acesta ar fi avut un nivel mai scăzut în perioada respectivă, însă nu prevăd totuși rambursarea sumelor achitate deja în aplicarea Regulamentului nr. 2398/97?

3) În plus, Regulamentele nr. 1664/2001, nr. 160/2002 și nr. 696/2002 sunt incompatibile cu articolul 7 alineatul (2) și cu articolul 9 alineatul (4) din regulamentul [de bază] și cu principiul proporționalității, în măsura în care prevăd un nivel al taxei antidumping care nu este strict proporțional cu suma reprezentând dumpingul sau cu prejudiciul pe care această taxă urmărește să îl compenseze?

4) Răspunsurile la întrebările de mai sus sunt diferite în ceea ce privește exporturile originare din India în comparație cu cele originare din Pakistan, ținând cont de:

— procedurile urmate în fața [OSL] și/sau

— concluziile Comisiei incluse în Regulamentele nr. 1664/2001, nr. 160/2002 și nr. 696/2002?

5) În lumina răspunsurilor la întrebările de mai sus:

— o autoritate vamală națională trebuie să ramburseze total sau parțial taxele antidumping pe care le-a perceput în aplicarea Regulamentului nr. 2398/97 și

— în caz afirmativ, în beneficiul cărei persoane și în ce condiții trebuie efectuată această rambursare?"

Cu privire la întrebările preliminare

26 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, Curții să aprecieze validitatea Regulamentului nr. 2398/97 în raport cu Acordul antidumping, astfel cum a fost interpretat ulterior prin recomandările și hotărârile OSL, precum și în raport cu regulamentul de bază.

Cu privire la validitatea Regulamentului nr. 2398/97 în raport cu Acordul antidumping, astfel cum a fost interpretat prin recomandările și deciziile OSL

- 27 Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord susține că recomandările, precum și hotărârile OSL constituie în mod clar unicul temei al acțiunii, întrucât validitatea Regulamentului nr. 2398/97 nu a făcut obiectul niciunei acțiuni independente anterior concluziilor menționate. Acesta susține că acțiunea Curții de a se pronunța în mod retroactiv asupra legalității legislației comunitare în lumina recomandărilor OSL care produc efecte pentru viitor sau a hotărârilor pe care se întemeiază aceste recomandări ar fi contrară principiilor care se află la baza Regulamentului nr. 1515/2001.
- 28 Consiliul și Comisia consideră că recomandările și hotărârile menționate referitoare la importurile de lenjerie de pat din bumbac nu sunt obligatorii pentru Curte și că Regulamentul nr. 2398/97 nu este lipsit de validitate în raport cu dreptul comunitar pentru unicul motiv că OSL a concluzionat că adoptarea regulamentului menționat ar fi contrară obligațiilor aflate în sarcina Comisiei în temeiul Acordului antidumping.
- 29 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, ținând cont de natura și de structura acestora, acordurile OMC nu figurează, în principiu, printre normele în lumina cărora Curtea controlează legalitatea actelor instituțiilor comunitare (Hotărârea din 30 septembrie 2003, Biret International/Consiliul, C-93/02 P, Rec., p. I-10497, punctul 52, precum și Hotărârea din 1 martie 2005, Van Parys, C-377/02, Rec., p. I-1465, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 30 Doar în ipoteza în care Comunitatea a intenționat să pună în aplicare o obligație specifică asumată în cadrul OMC sau în împrejurarea în care actul comunitar face trimitere în mod expres la dispoziții punctuale ale acordurilor OMC Curtea are obligația să controleze legalitatea actului comunitar în cauză în lumina normelor OMC (Hotărârea din 23 noiembrie 1999, Portugalia/Consiliul, C-149/96, Rec.,

p. I-8395, punctul 49, Hotărârea Biret International/Consiliul, citată anterior, punctul 53, precum și Hotărârea Van Parys, citată anterior, punctul 40 și jurisprudența citată).

31 Conform articolului 1 din Regulamentul nr. 1515/2001, Consiliul poate, în urma unui raport adoptat de către OSL, după caz, să abroge sau să modifice măsura contestată ori să adopte orice altă măsură specială considerată corespunzătoare în acest caz.

32 În temeiul articolului 4, Regulamentul nr. 1515/2001 se aplică rapoartelor adoptate de către OSL începând de la 1 ianuarie 2001. În speță, OSL a adoptat, la 12 martie 2001, raportul organului de apel și pe cel al grupului special, astfel cum a fost modificat prin raportul organului menționat.

33 Or, în temeiul articolului 3 din Regulamentul nr. 1515/2001, o măsură adoptată în cadrul acestui regulament produce efecte de la data intrării în vigoare și nu poate fi invocată pentru obținerea rambursării taxelor percepute înainte de această dată, cu excepția cazului în care se prevede altfel. Considerentul (6) al regulamentului menționat prevede în această privință că recomandările formulate în rapoartele adoptate de OSL produc efecte numai pentru viitor. Prin urmare, „o măsură luată în temeiul [Regulamentului nr. 1515/2001] produce efecte de la data intrării în vigoare, cu excepția cazului în care se prevede altfel și [...] nu poate fi, astfel, invocată pentru a obține rambursarea taxelor percepute înaintea acestei date”.

34 În cazul de față, având în vedere dispozițiile Regulamentului nr. 1515/2001 și recomandările OSL, Consiliul a adoptat mai întâi, la 7 august 2001, Regulamentul nr. 1644/2001. Ulterior, la 28 ianuarie 2002, a adoptat Regulamentul nr. 160/2002 și, în sfârșit, la 22 aprilie 2002, Regulamentul nr. 696/2002, care a menținut taxa antidumping definitivă instituită prin Regulamentul nr. 2398/97, astfel cum a fost modificat și suspendat prin Regulamentul nr. 1644/2001.

35 Din cele de mai sus rezultă că, în împrejurări precum cele din acțiunea principală, legalitatea Regulamentului nr. 2398/97 nu ar putea fi controlată în raport cu Acordul antidumping, astfel cum a fost interpretat ulterior prin recomandările OSL, din moment ce din regulamentele subsecvente rezultă cu claritate că, prin excluderea rambursării taxelor achitate în temeiul Regulamentului nr. 2398/97, Comunitatea nu a intenționat în niciun fel să pună în aplicare o obligație specifică asumată în cadrul OMC.

Cu privire la validitatea Regulamentului nr. 2398/97 în raport cu regulamentul de bază

36 În plus, întrebarea ridicată de instanța de trimitere privește validitatea Regulamentului nr. 2398/97 în raport cu regulamentul de bază. Aceasta solicită, în esență, să se stabilească dacă, la momentul stabilirii valorii normale „calculate” a produsului vizat, Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere a marjei de dumping și a existenței prejudiciului adus industriei comunitare.

37 Reclamanta din acțiunea principală se întemeiază pe articolul 2 alineatul (6) din regulamentul de bază, referitor la stabilirea valorii normale a unui produs, pe articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, referitor la stabilirea marjei de dumping și pe articolul 3 alineatul (5) din același regulament, referitor la stabilirea prejudiciului adus unei industrii comunitare.

38 În această privință, Ikea susține că, din moment ce interpretările articolelor menționate din Acordul antidumping făcute de OSL în cadrul hotărârilor sale confirmă faptul că metodele utilizate de către instituțiile comunitare respective în vederea stabilirii marjei de dumping și a prejudiciului sunt greșite, este necesar să se considere că aceste metode sunt contrare și regulamentului de bază.

- 39 În schimb, Consiliul și Comisia consideră că Regulamentul nr. 2398/97 rămâne valid în raport cu dreptul comunitar. Comisia, susținută de către Consiliu, apreciază că dispozițiile Regulamentului nr. 2398/97, contestate în raport cu regulamentul de bază, constituie practici care sunt în vigoare de multă vreme, ce nu au fost declarate până în prezent de către instanțele comunitare ca fiind lipsite de validitate.
- 40 Trebuie amintit în această privință, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 102 din concluzii, că, în domeniul politicii comerciale comune și în special în domeniul măsurilor de protecție comercială, instituțiile comunitare dispun de o putere largă de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care acestea trebuie să le analizeze (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 1983, Fediol/Comisia, 191/82, Rec., p. 2913, punctul 26, și Hotărârea din 7 mai 1987, Nachi Fujikoshi/Consiliul, 255/84, Rec., p. 1861, punctul 21).
- 41 În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, alegerea între diferite metode de calcul al marjei de dumping, precum cele indicate la articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, precum și aprecierea valorii normale a unui produs sau stabilirea existenței unui prejudiciu presupun aprecierea unor situații economice complexe, iar controlul jurisdicțional al unei asemenea aprecieri trebuie să se limiteze astfel la verificarea respectării regulilor de procedură, a exactității faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a absenței oricărei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a absenței oricărui abuz de putere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 mai 1987, NTN Toyo Bearing și alții/Consiliul, 240/84, Rec., p. 1809, punctul 19, Hotărârea din 14 martie 1990, Gestetner Holdings/Consiliul și Comisia, C-156/87, Rec., p. I-781, punctul 63, și Hotărârea din 19 noiembrie 1998, Regatul Unit/Consiliul, C-150/94, Rec., p. I-7235, punctul 54).
- 42 Astfel, este necesar să se analizeze dacă instituțiile comunitare au săvârșit o eroare vădită de apreciere în raport cu dreptul comunitar la momentul stabilirii valorii normale „calculate” a produsului vizat, a marjei de dumping și a existenței unui prejudiciu adus industriei comunitare.

Cu privire la stabilirea valorii normale „calculate” a produsului vizat

- 43 Valoarea normală se calculează pentru toate tipurile de produse exportate către Comunitate de către toate societățile, conform articolului 2 alineatul (3) din regulamentul de bază. Aceasta este stabilită prin adăugarea la costul de producție aferent tipurilor de produse exportate de către fiecare societate a unei sume rezonabile corespunzătoare, pe de o parte, costurilor de vânzare, cheltuielilor administrative și altor costuri generale suportate, precum și, pe de altă parte, profitului realizat.
- 44 În ceea ce privește importurile originare din India, deoarece o singură societate a efectuat în mod global vânzări interne reprezentative, iar vânzările interne de modele rentabile reprezentau mai puțin de 80 %, dar mai mult de 10 % din vânzările interne totale, în consecință, aceste vânzări au fost considerate ca fiind efectuate în cadrul operațiunilor comerciale normale. Prin urmare, suma corespunzătoare, pe de o parte, costurilor de vânzare, cheltuielilor administrative și altor costuri generale și, pe de altă parte, corespunzătoare profitului, utilizată în vederea stabilirii valorii normale pentru toate societățile care au făcut obiectul anchetei, reprezintă sumele suportate și realizate de către această societate, conform articolului 2 alineatul (6) din regulamentul de bază. Același lucru s-a constatat în ceea ce privește importurile originare din Pakistan.
- 45 Referitor la utilizarea marjei de profit a unei singure societăți, Regulamentul nr. 2398/97 amintește, în considerentul (18), că ancheta s-a limitat la un eșantion de producători/exportatori, conform articolului 17 din regulamentul de bază, și că marea majoritate a societăților indiene care au colaborat sunt societăți de export care nu vând produse similare pe piața internă. Comisia a inclus în acest eșantion cinci producători/exportatori indieni, dintre care doi au declarat, la momentul selecției, că vânduseră produse similare pe piața respectivă.

- 46 Cu toate acestea, astfel cum precizează considerentul (23) al regulamentului provizoriu, ancheta a arătat că doar unul dintre acești producători/exportatori realizase vânzări reprezentative ale produsului similar pe piața sa internă în perioada de anchetă. În plus, referința din cadrul articolului 2 alineatul (6) litera (a) din regulamentul de bază la media ponderată a profiturilor stabilite pentru ceilalți exportatori sau producători nu exclude faptul ca această sumă să poată fi stabilită prin realizarea mediei ponderate a tranzacțiilor și/sau a tipurilor de produse ale unui singur exportator sau producător.
- 47 Trebuie arătat în această privință, astfel cum a indicat avocatul general la punctele 132-142 din concluzii, că, întrucât a considerat că, la momentul stabilirii sumelor corespunzătoare costurilor de vânzare, cheltuielilor administrative și altor costuri generale, precum și profitului, articolul 2 alineatul (6) litera (a) din regulamentul de bază poate fi aplicat atunci când informațiile disponibile se referă la un singur producător și permite eliminarea informațiilor referitoare la vânzări care nu au fost realizate în cadrul operațiunilor comerciale normale, Consiliul nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere.
- 48 Într-adevăr, pe de o parte, utilizarea, în cadrul articolului 2 alineatul (6) litera (a) din regulamentul de bază, a pluralului în expresia „alți exportatori sau producători” nu exclude luarea în considerare a datelor unei singure întreprinderi care, între alte întreprinderi ce au făcut obiectul anchetei, a realizat pe piața internă a statului de origine vânzări reprezentative ale produsului similar în perioada de anchetă. Pe de altă parte, excluderea de la stabilirea marjei de profit a vânzărilor altor exportatori sau producători care nu au avut loc în cadrul operațiunilor comerciale normale constituie o metodă adecvată de calcul al valorii normale, conform principiului stabilit la articolul 1 alineatul (2) și la articolul 2 alineatul (1) din regulamentul de bază, potrivit căruia valoarea normală trebuie, în principiu, să se bazeze pe datele referitoare la vânzările realizate în cadrul operațiunilor comerciale normale.

- 49 În consecință, Consiliul nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere la momentul stabilirii valorii normale „calculate” a produsului vizat.

Cu privire la stabilirea marjei de dumping

- 50 În ceea ce privește stabilirea finală a marjei de dumping, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă metoda „reducerii la zero” utilizată în vederea stabilirii marjei de dumping globale, care a fost aplicată în cadrul anchetei antidumping în discuție în acțiunea principală, este compatibilă cu articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază.
- 51 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că erorile pretins săvârșite în calcularea costurilor de vânzare, a cheltuielilor administrative, a altor costuri și a profitului, precum și recurgerea la metoda „reducerii la zero” se referă la stabilirea marjelor de dumping. Cu toate acestea, nelegalitatea unei ajustări realizate în contextul stabilirii existenței unui dumping nu ar afecta legalitatea instituirii unei taxe antidumping decât în măsura în care taxa antidumping instituită depășește taxa aplicabilă fără această ajustare.
- 52 Conform articolului 2 alineatul (12) din regulamentul de bază, marja de dumping reprezintă suma cu care valoarea normală depășește prețul de export. Așadar, această marjă este stabilită de către autoritățile însărcinate cu efectuarea anchetei, conform alineatului (10) din acest articol, prin compararea, în mod echitabil, a valorii normale a produsului similar cu prețul practicat la exportul către Comunitate.

- 53 În acțiunea principală, nu se contestă faptul că marja de dumping a fost stabilită comparând valoarea normală „calculată” medie ponderată pe tipuri de produse cu prețul de export mediu ponderat pe tipuri de produse. Astfel, instituțiile respective au identificat, mai întâi, mai multe modele diferite ale produsului care făcea obiectul anchetei. Pentru fiecare dintre acestea, instituțiile au calculat o valoare normală medie ponderată și un preț de export mediu ponderat, iar în continuare le-au comparat pentru fiecare model. Întrucât, pentru anumite modele, prețul de export era inferior valorii normale, în acest caz a fost stabilită existența unui dumping. În schimb, întrucât, pentru alte modele, prețul de export era superior valorii normale, în acest caz a fost reținută o marjă de dumping având un quantum negativ.
- 54 În vederea calculării sumei globale corespunzătoare dumpingului pentru produsul care făcea obiectul anchetei, aceste instituții au adăugat ulterior suma corespunzătoare dumpingului aferentă tuturor modelelor pentru care s-a stabilit existența unui dumping. În schimb, instituțiile respective au redus la zero toate marjele de dumping negative. Suma globală corespunzătoare dumpingului a fost în continuare exprimată în procente din valoarea cumulată a tuturor tranzacțiilor de export ale tuturor modelelor, indiferent dacă acestea au făcut sau nu au făcut obiectul unui dumping.
- 55 Trebuie subliniat în această privință că prevederile articolului 2 din regulamentul de bază nu fac nicio referire la metoda „reducerii la zero”. Dimpotrivă, acest regulament impune în mod expres o obligație în sarcina instituțiilor comunitare de a efectua o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală, conform dispozițiilor articolului 2 alineatele (10) și (11).
- 56 Într-adevăr, articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază precizează că valoarea normală medie ponderată se va compara cu „[o] medie ponderată a prețurilor tuturor exporturilor către Comunitate”. Or, în speță, la momentul acestei comparații, utilizarea metodei „reducerii la zero” a marjelor de dumping negative s-a concretizat printr-o modificare a prețurilor tranzacțiilor de export. În consecință, prin utilizarea acestei metode, Consiliul nu a calculat marja de dumping globală pe

baza unor comparații care să reflecte pe deplin toate prețurile de export comparabile și, prin urmare, prin calcularea în acest mod a marjei respective, acesta a săvârșit o eroare vădită de apreciere în raport cu dreptul comunitar.

- 57 În consecință, prin aplicarea, în cadrul calculului marjei de dumping referitoare la produsul ce a făcut obiectul anchetei, a metodei „reducerii la zero” a marjelor de dumping negative pentru fiecare dintre tipurile de produse vizate, instituțiile comunitare au acționat într-un mod incompatibil cu articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază.

Cu privire la stabilirea existenței unui prejudiciu

- 58 Instanța de trimitere solicită Curții să aprecieze validitatea Regulamentului nr. 2398/97 în măsura în care, în vederea analizării prejudiciului, acesta nu a evaluat ansamblul factorilor cauzatori de prejudiciu relevanți care au influențat situația industriei comunitare și în măsura în care s-ar întemeia în mod greșit, în vederea stabilirii acestui prejudiciu, pe factori proprii unor societăți care nu aparțin industriei comunitare, cu încălcarea articolului 3 alineatul (5) din regulamentul de bază.
- 59 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 1 alineatul (1) din regulamentul de bază, o taxă antidumping nu poate viza un produs care face obiectul unui dumping decât în cazul în care punerea sa în liberă circulație în cadrul Comunității cauzează un prejudiciu, prin termenul „prejudiciu” înțelegându-se, în aplicarea articolului 3 alineatul (1) din același regulament, un prejudiciu important adus unei industrii comunitare, un pericol de prejudiciu important adus unei industrii comunitare sau o întârziere semnificativă în crearea unei industrii comunitare.

- 60 Trebuie constatat în această privință că, potrivit considerentului (34) al Regulamentului nr. 2398/97, cele 35 de societăți care au inițiat plângerea adresată Comisiei reprezintă un procent semnificativ din producția comunitară totală, în sensul articolului 5 alineatul (4) din regulamentul de bază, și constituie de asemenea, în acest sens, industria comunitară, astfel cum a fost definită la articolul 4 alineatul (1) din acest din urmă regulament. Cu toate acestea, din considerentul (41) al Regulamentului nr. 2398/97 rezultă că examinarea prejudiciului adus industriei comunitare s-a referit la datele privind Comunitatea în ansamblu și nu s-a limitat la nivelul industriei comunitare, astfel cum a fost definită la articolul 4 alineatul (1) menționat.
- 61 Cu privire la problema dacă autoritățile comunitare au săvârșit o eroare vădită de apreciere întrucât nu au evaluat toți factorii relevanți care au efecte asupra situației industriei comunitare, prevăzuți la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază, trebuie precizat că această dispoziție acordă acestor autorități o putere discreționară în analiza și evaluarea diferiților indici.
- 62 Astfel cum a subliniat avocatul general la punctele 193 și 194 din concluzii, pe de o parte, dispoziția menționată impune numai examinarea factorilor și a indicilor economici „relevanți care influențează situația [industriei comunitare]” și, pe de altă parte, din termenii acesteia rezultă că lista factorilor și a indicilor prezentați „nu este exhaustivă”.
- 63 Trebuie, așadar, să se constate că, prin evaluarea, în vederea examinării efectului importurilor care fac obiectul unui dumping asupra industriei comunitare respective, doar a factorilor relevanți care o influențează, instituțiile respective nu au depășit marja de apreciere care le este recunoscută în evaluarea unor situații economice complexe. În plus, la momentul noii evaluări realizate în cadrul Regulamentului nr. 1644/2001, erorile pretins săvârșite în evaluarea prejudiciului nu au avut efecte cu privire la stabilirea existenței unui prejudiciu adus industriei comunitare.

- 64 În aceste condiții, este necesar să se considere că instituțiile comunitare nu au săvârșit nicio eroare vădită de apreciere în evaluarea existenței și a importanței prejudiciului respectiv.
- 65 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 1 din Regulamentul nr. 2398/97 este lipsit de validitate în măsura în care Consiliul a aplicat, în vederea stabilirii marjei de dumping referitoare la produsul ce a făcut obiectul anchetei, metoda „reducerii la zero” a marjelor de dumping negative pentru fiecare dintre tipurile de produse vizate.
- 66 În consecință, fără a mai fi necesar să se răspundă la celelalte întrebări referitoare la validitatea regulamentelor subsecvente, trebuie să se analizeze a cincea întrebare, care privește consecințele ce trebuie evidențiate din constatarea lipsei de validitate a articolului 1 din Regulamentul nr. 2398/97, în raport cu dreptul importatorului în cauză în acțiunea principală la rambursarea taxelor antidumping pe care le-a achitat în aplicarea regulamentului menționat.
- 67 Autoritățile naționale sunt competente să evidențieze consecințele, în ordinea lor juridică, a declarării lipsei de validitate care a fost efectuată în cadrul unei trimiteri preliminare având ca obiect aprecierea validității (Hotărârea din 30 octombrie 1975, *Rey Soda*, 23/75, Rec., p. 1279, punctul 51), fapt ce ar avea drept consecință că taxele antidumping achitate în temeiul Regulamentului nr. 2398/97 nu ar fi legal datorate în sensul articolului 236 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2913/92 și ar trebui, în principiu, să facă obiectul unei rambursări din partea autorităților vamale, conform acestei dispoziții, dacă cerințele la care este supusă această rambursare, între care cea prevăzută la alineatul (2) al articolului menționat, sunt îndeplinite, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

- 68 În continuare, trebuie arătat că instanțele naționale sunt singurele competente să soluționeze o acțiune în restituirea sumelor nelegal percepute de către un organ național, în temeiul unei reglementări comunitare declarate ulterior ca fiind lipsită de validitate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 mai 1989, Roquette/Comisia, 20/88, Rec., p. 1553, punctul 14, și Hotărârea din 13 martie 1992, Vreugdenhil/Comisia, C-282/90, Rec., I-1937, punctul 12).
- 69 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la a cincea întrebare că un importator precum cel în cauză în acțiunea principală, care a introdus în fața unei instanțe naționale o acțiune împotriva deciziilor prin care îi este solicitată plata taxelor antidumping în aplicarea Regulamentului nr. 2398/97, declarat ca fiind lipsit de validitate în temeiul prezentei hotărâri, are, în principiu, dreptul de a se prevala de această lipsă de validitate în cadrul acțiunii principale pentru a obține rambursarea acestor taxe, conform articolului 236 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2913/92.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 70 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

- 1) **Articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 2398/97 al Consiliului din 28 noiembrie 1997 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan este lipsit de validitate în măsura în care Consiliul Uniunii Europene a aplicat, în vederea stabilirii marjei de dumping referitoare la produsul ce a făcut obiectul anchetei, metoda „reducerii la zero” a marjelor de dumping negative pentru fiecare dintre tipurile de produse vizate.**

- 2) **Un importator precum cel în cauză în acțiunea principală, care a introdus în fața unei instanțe naționale o acțiune împotriva deciziilor prin care îi este solicitată plata taxelor antidumping în aplicarea Regulamentului nr. 2398/97, declarat ca fiind lipsit de validitate în temeiul prezentei hotărâri, are, în principiu, dreptul de a se prevala de această lipsă de validitate în cadrul acțiunii principale pentru a obține rambursarea acestor taxe, conform articolului 236 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar.**

Semnături